

Christopher was dood. Ze hadden hem 's ochtends vroeg gevonden, dobberend op het wateroppervlak met doffe uitpuilende ogen. Hoewel ik met de hand op het hart kon zeggen dat ik tot op dat moment nog nooit iemand had vermoord, moest ik toegeven dat de verantwoordelijkheid in dit geval volledig bij mij lag.

‘Het is niet jouw schuld.’ Vero gaf me een geruststellend kneepje in mijn arm en legde haar hand op de mouw van mijn te grote zwarte trui. Ik had zo gauw niets anders kunnen vinden dat bij de gelegenheid paste; wist ik veel dat er voor die ochtend een begrafenis op het programma stond. Mijn jonge, ultrahippe kinderoppas daarentegen was erin geslaagd om voor de dag te komen in een nauwsluitende broek met bijpassende designerblouse en een verpletterend kapsel. Ze glimlachte flauwtjes. ‘Je hebt het toch zeker niet met opzet gedaan.’

Ik voelde de frêle vingertjes van mijn dochter in mijn hand, ze stond dicht tegen me aan geleund en had rode ogen van het huilen.

‘En eerlijk gezegd,’ fluisterde Vero, ‘waren de lettertjes op de gebruiksaanwijzing ook wel erg klein. En op jouw leeftijd...’

‘Ik ben eenendertig.’

‘Precies. Niemand verwacht van je dat je zulke kriebelige lettertjes kunt lezen. Je hebt hem gewoon net iets te veel gegeven.’

‘Ik dacht dat hij honger had.’ Het klonk als een slap excuus, dat beseftte ik zelf ook wel. Maar telkens als ik in de slaapkamer van mijn dochter kwam, had Christopher me vanuit zijn kom met zijn ronde oogjes smekend aangekeken.

‘Dat snap ik heel goed, Finn,’ zei Vero. Ze tuitte haar glan-

zende lippen en klopte zachtjes op mijn schouder. ‘Je hebt je best gedaan.’

De goudvis van mijn dochter dreef rond in het troebele water en zijn opgezwollen buik priemde als een beschuldigende vinger in mijn richting. Delia had Christopher cadeau gekregen van haar vader, al wist ik zeker dat Steven de vis alleen maar had gekocht om mij dwars te zitten. Om nog een verantwoordelijkheid op mijn toch al overvolle bordje te leggen, zodat hij alleen maar hoefde te wachten tot ik de mist in ging en me dat vervolgens kon aanwrijven bij zijn strijd om het ouderlijk gezag. Vanaf het moment dat hij me in de steek had gelaten voor onze makelaar en haar ten huwelijk had gevraagd, had hij alles aangegrepen om mij zwart te maken. Hij zag dit als een wedstrijd en nadat hij en Theresa uit elkaar waren gegaan, was dat alleen maar erger geworden. Ik had er alles aan gedaan om die stomme vis in leven te houden en mijn ex te bewijzen dat ik heel goed in staat was om mijn kinderen – en hun huisdier – van mijn armzalige schrijversloon te onderhouden. Om hem te laten zien dat ik heel goed in mijn eentje voor Delia, Zach én Christopher kon zorgen. Of in ieder geval, met Vero’s hulp.

Christopher had het onder mijn hoede nog geen maand volgehouden. En Zach was misschien nog te jong om bij zijn vader te klikken, maar Delia had het hart op de tong. Steven zou binnen de kortste keren te weten komen dat Christopher het loodje had gelegd. Hij zou het handenwrijvend aan Guy vertellen, zijn geniepige echtscheidingsadvocaat, en ongetwijfeld aanvoeren tijdens de rechtszaak. *Edelachtbare, de aanklager wil hierbij bewijsstuk A indienen: de vis. Na slechts drie weken onder de hoede van de ex-echtgenote legde het slachtoffer al het loodje. Ze is duidelijk niet in staat om voor de kinderen te zorgen.*

Als Steven er lucht van zou krijgen dat er afgelopen maand ook een méns onder mijn hoede was gestorven (of op welke plek Vero en ik ons van het lijk hadden ontdaan), zou hij een hartverzakking krijgen; een scenario dat Vero van harte had omarmd, totdat tot haar doorgedrongen was dat het wel heel

onwaarschijnlijk was dat hij écht dodelijk getroffen zou worden door het nieuws. Een maand geleden had ik met mijn literair agent in een druk zelfbedieningsrestaurant de plot van een nieuw boek besproken. De vrouw die aan het tafeltje naast me had gezeten, Patricia Mickler, had mijn verhaal opgevangen en me vijftigduizend dollar geboden als ik haar echtgenoot, een verschrikkelijke man die geld witwaste voor de Russische maffia, zou ombrengen. Dat Harris Mickler gedrogeerd in mijn auto was beland was een ongelukje geweest en ik had hem ook niet vermoord, maar zijn vrouw twijfelde er niet aan dat ik de klus had geklaard. Ze had mijn naam doorgegeven aan haar vriendin Irina, wier echtgenoot voor dezelfde enge maffiabende werkte. De dood van Irina's echtgenoot was ook een ongelukje geweest. Toch hadden beide vrouwen hun dankbaarheid geuit door me te overladen met een enorme berg cash. En ze hadden me getipt: op een onlineforum stond een oproep van iemand die mijn ex-echtgenoot tegen betaling wilde laten ombrengen.

Vero hield een groen plastic visnetje voor mijn neus. 'Heb je nog een afscheidsrede?'

Zach hobbelde op zijn mollige beentjes naar de vissenkom, zijn luier piepte onder zijn zwarte truitje uit. Met zijn plakkerige handjes greep hij de rand van de commode vast en trok zichzelf omhoog tot hij op zijn tenen stond en in de kom kon kijken. Hij drukte met een vingertje tegen het glas, er liep wat kwijl over zijn kin. Delia's adem stokte en met een snotterige bovenlip keek ze verwachtingsvol naar me op.

Ik nam het visnetje van Vero over. 'Wat moet ik dan zeggen?' vroeg ik fluisterend.

Ze duwde me naar de vissenkom toe. 'Gewoon iets aardigs over hem.'

Ik hield het netje tegen mijn borst en zocht naar de juiste woorden om mijn vijfjarige dochter, die niet meer gestopt was met huilen sinds ze haar vis die ochtend als een drijvende Cheerio in zijn kom had gevonden, gerust te stellen. Jezus, ik was toch schrijver? Het was mijn werk om woorden achter

elkaar te zetten. Hoe moeilijk kon het zijn? Maar telkens als ik naar Christopher keek, zag ik het gezicht van mijn ex voor me. En niet omdat ik Steven wilde vermoorden. Hoewel, dat wilde ik wel, geloof ik. Soms. Meestal. En elke keer dat hij zijn mond opendeed zeker. Maar hoeveel onenigheid we ook hadden sinds hij me had verlaten voor onze makelaar, Steven was dol op de kinderen en zij op hem. En ik zou nooit, maar dan ook nooit, iets doen wat Zach en Delia verdriet zou doen.

Er was iemand die Steven uit de weg wilde ruimen. En dat was ik niet.

‘Wat kan ik zeggen over Christopher?’ Hopend op een ingeving keek ik Vero aan. Ik zag haar mondhoek even bewegen, maar ze gebaarde dat ik verder moest gaan. ‘Hij was een goede vis. Een loyale en trouwe vriend van ons allemaal, hij...’

Er werd aan mijn legging getrokken. ‘Je moet vertellen hoe lief hij lachte,’ zei Delia en ze veegde haar neus af aan de mouw van haar balletpakje. ‘En dat hij zo goed bellen kon blazen.’ Ze liet zich tegen me aan vallen en begroef haar gezicht in de plooien van mijn trui. Zach fronste zijn kleine voorhoofd. Ik was blij dat hij nog te jong was om te begrijpen wat er aan de hand was en terwijl ik Delia’s gevoelens verwoordde schepte ik Christopher met het netje uit het water.

Terwijl we met ernstige gezichten naar de badkamer liepen bleef Delia zich vastklampen aan mijn been. Vero volgde ons met Zach op haar heup en sloot de processie. We stonden rondom de wc en bewezen Christopher de laatste eer voor hij met een zachte plons in de pot viel.

Toen ik wilde doortrekken greep Delia mijn arm. ‘Niet doen, mama!’

‘Lieverd, het kan niet anders. Hij kan hier niet voor altijd blijven liggen.’

‘Waarom niet?’ jammerde ze zachtjes.

‘Omdat...’ Ik keek Vero smekend aan. Ik wist zeker dat hier in mijn exemplaar van *In verwachting. Wat kun je verwachten* geen hoofdstuk aan was gewijd. Ik wilde mijn geld terug.

‘Omdat,’ vulde Vero behulpzaam aan, ‘hij gaat stinken...’ Ik trapte hard op haar tenen.

‘Maar dan zie ik hem nooit meer terug,’ snotterde Delia.

Er kwam een bel uit haar neus die ik met mijn mouw afveegde. ‘In gedachten blijft hij voor altijd bij ons.’ En op de tientallen foto’s die ze me had laten posten op *#goudvisopinstagram*.

‘Misschien kunnen we een nieuwe halen in de dierenwinkel,’ opperde Vero voor ik haar had kunnen tegenhouden. Delia barstte in snikken uit. Zachs onderlip begon te trillen.

‘Ik wil geen nieuwe vis!’ jammerde Delia. ‘Ik wil Christopher!’

‘Je hebt helemaal gelijk,’ zei ik op luide toon omdat ze allebei begonnen te brullen. ‘Christopher is onvervangbaar. Laten we hem eren met een moment van stilte.’

Delia perste haar lippen op elkaar. Het werd stil in de badkamer, op het beverige gesnotter van mijn kinderen na. Ik boog mijn hoofd en porde Vero in haar zij tot ze hetzelfde deed. Ik wachtte een volle minuut voor ik mijn hand uitstak om door te trekken. Deze keer liet Delia me begaan en Christopher verdween in een werveling van oranje schubben uit ons leven.

Vero veegde liefkozend de vochtige piekjes uit Delia’s betraande gezicht. ‘Kom maar, Dee. Tijd voor koekjes.’

‘Niet te veel hoor,’ riep ik haar achterna. Bij mijn moeder stond een gevulde kalkoen in de oven en haar kennende was die groot genoeg voor een heel weeshuis. Ze zou me vermoorden als ik bij haar aankwam met twee kinderen die geen trek hadden.

Zach zette een keel op toen Vero hem op haar heup zette en mee naar beneden nam. Delia treuzelde even en keek nog een laatste keer in de toiletpot voor ze Vero en Zach volgde naar de keuken.

Ik wilde het licht uitdoen, maar bedacht me, liep terug naar het toilet en trok nog een keer door. Ik ben niet bepaald voor het geluk geboren en ik weet uit ervaring dat je er beter niet van uit kunt gaan dat de doden je met rust laten.

2

Een uur later zetten Vero en ik de kinderen in hun autozitjes. Vero veegde nog wat bewijsmateriaal in de vorm van koekkrumels van hun wangen en ik legde twee rolkoffertjes in de achterbak.

‘Wat zit er in die koffertjes?’ vroeg Vero.

‘Steven mailde me vanochtend dat hij in zijn nieuwe huis is getrokken en dit weekend de kinderen over wil hebben.’ Hij had foto’s meegestuurd van de gerenoveerde boerderij in Fauquier County die hij inmiddels huurde en er fijntjes op gewezen dat de slaapkamers van de kinderen waren ingericht, dat de koelkast gevuld was en dat ze dus bij hem konden logeren. Hij had zijn advocaat, Guy, in de cc gezet en die had Steven in zijn antwoord aan ons beiden gefeliciteerd met de ‘geweldige plek voor de kinderen’, wat in advocatenjargon overduidelijk stond voor ‘het heeft geen enkele zin om dit aan te vechten’.

Nadat zijn ex-verloofde was opgepakt door de politie, was het niet moeilijk geweest om de kinderen bij Stevens kwekerij vandaan te houden. Er was daar een graf met vijf lichamen gevonden en toen Theresa Hall betrokken was geraakt bij het daaruit voortvloeiende onderzoek had Steven de verloving verbroken. Hij was binnen een paar uur uit haar huis vertrokken en had sindsdien op de kwekerij gebivakkeerd, in de bouwkeet die dienstdeed als kantoor. Hij had in overleg met zijn advocaat besloten dat het beter was om de kinderen pas bij hem te laten logeren als hij de boel weer een beetje op orde had. Maar ze wisten niet wat Vero en ik wél wisten. Dat iemand op een onlineforum een bericht had gepost met een aanbod van honderdduizend dollar voor degene die bereid was om

Steven Donovan uit de weg te ruimen. Voor zover Vero en ik het konden inschatten was dat forum – zogenaamd een community voor moeders – een beerput, een virtuele verzamelplek voor honderden ontevreden vrouwen van middelbare leeftijd, waar ze konden schelden op alles wat ze dwarszat, om precies te zijn hun mannen, managers en minnaars. En blijkbaar bood het voor degenen met voldoende middelen ook een ingang om van ze af te komen.

Vero keek me ontzet aan en trok de schuifdeur van mijn auto dicht. ‘Je gaat ze toch niet echt bij hem laten logeren?’

‘Natuurlijk niet. Ik heb aan mijn ouders gevraagd of de kinderen daar mogen blijven slapen. Daarna heb ik Steven gemaïld dat de kinderen al iets anders hadden.’

Met een boosaardig glimlachje om de lippen stapte Vero in. Ze wiebelde een wenkbrauw op en neer en fluisterde op samenzweerderige toon: ‘Drie hele dagen zonder de kinderen? Ik kan wel een paar nachten bij mijn neef logeren als je dit weekend vadtje en moedertje wilt spelen met Julian.’

Ik begon te blozen bij de gedachte aan Julian in mijn keuken. Of in mijn slaapkamer. Beschaamd keek ik snel even in de achteruitkijkspiegel, maar Zach zat al te knikkebollen en Delia’s roodomrande ogen begonnen dicht te vallen. ‘Ik heb geen tijd voor vadtje en moedertje.’ Hoe aantrekkelijk het ook klonk om het weekend door te brengen met de opwindende, jonge rechtenstudent die ik had leren kennen; ik had belangrijkere dingen te doen. ‘Ik moet uitzoeken wie die oproep heeft gepost. Ik durf de kinderen echt niet bij Steven achter te laten voor ik er zeker van ben dat niemand hem probeert te vermoorden.’ En alsof dat nog niet genoeg was, verwachtte mijn literair agent voor maandagochtend negen uur een pitch voor mijn volgende boek in haar mailbox.

Ik draaide het contactsleuteltje om en kromp ineem toen de motor pas na een hoop gesputter aansloeg.

Vero bromde afkeurend. ‘Wij gaan maandag shoppen voor een nieuwe auto.’

‘Er is niks mis met mijn auto. Je neef heeft hem net gerepareerd.’

‘Nee. Ramon heeft hem opgelapt. Geef nou maar toe, je auto is op sterven na dood.’

Ik zette mijn bejaarde Dodge Caravan in zijn achteruit en terwijl we rammelend de oprit af reden, hoopte ik maar dat er niets zou lostrillen – of in ieder geval niet iets belangrijks. ‘Ik kan me nu echt geen nieuwe auto veroorloven. Zeker niet nu Steven en zijn advocaat precies bijhouden wat ik allemaal uitgeef.’

‘Wel als je die klus op het forum zou aannemen. Met honderdduizend dollar kun je best een leuk autootje kopen.’

‘We gaan niet mijn ex-man vermoorden voor geld,’ fluisterde ik met een blik op mijn slapende kinderen.

‘Hoeveel denk je dat we kunnen krijgen voor zijn advocaat?’ vroeg Vero. Ik keek haar vernietigend aan. ‘Rustig maar. Ik maak een grapje. Maar die versnellingsbak houdt het niet lang meer. Ik zou maar aan de slag gaan met dat boek waar Sylvia op zit te wachten.’

‘Ik weet het. En dat ga ik ook doen.’ Mijn literair agent, Sylvia Barr, bleef me maar lastigvallen over een eerste aanzet van een boek waaraan ik zogenaamd een maand geleden was begonnen en dat voor het einde van het jaar af moest zijn. ‘Ik ga er dit weekend aan werken. Dan ben ik toch al in de bibliotheek.’ Vero en ik hadden in de afgelopen tijd om de beurt zo ongeveer tien verschillende bibliotheken in de omgeving bezocht om daar op een van de computers te checken of iemand de klus op het forum had aangenomen, waarna we onze zoekgeschiedenis telkens zorgvuldig verwijderd hadden. Er was een maand voorbijgegaan zonder dat iemand had toegehapt, maar ik kon er niet omheen dat iemand de vader van mijn kinderen wilde vermoorden en nu Steven weer op zichzelf woonde kon ik geen geloofwaardige uitvluchten meer bedenken om de kinderen bij hem vandaan te houden. Als het moest zou ik het hele weekend in de bibliotheek doorbrengen. Ik zou dat hele forum doorpluizen, net zolang tot ik wist wie die oproep had

geplaatst – het zou me niet verbazen als het een van de vele vrouwen was die Steven aan de kant had gezet of op een andere manier kwaad had gemaakt. Daarna zou ik de anonieme tiplijn bellen om aan de politie door te geven wat die vrouw van plan was en hopen dat daarmee de zaak was opgelost.

‘Ik kan je wel helpen,’ bood Vero aan terwijl ik invoegde op de snelweg.

‘Een beetje suf om allebei ons weekend hiermee te verdoen. Heb je geen spannende date, of zo?’

‘Alsjeblieft, zeg. Jij maakt genoeg mee voor twee.’

Ik keek haar van opzij aan. Vero zat me altijd te pushen me eens fatsoenlijk aan te kleden en op stap te gaan. Maar zelf bleef ze de laatste tijd steeds vaker thuis. Afgezien van de lesuren op school leek ze het prima te vinden om haar vrije avonden door te brengen met mij en de kinderen, in pyjama op de bank en een film op tv. ‘Als je af en toe de deur uit ging zou je misschien ook nog eens iets meemaken.’

Ze rolde met haar ogen.

‘Hoe zit het met Todd, die jongen van macro-economie?’ vroeg ik.

‘Micro-economie,’ zei ze met de nadruk op micro. ‘Als je van me af wilt, zodat je in je blootje door het huis kunt rennen met je vriendje, ga ik net zo lief een weekendje sport kijken bij mijn neef.’

De auto slingerde even toen ik mijn aandacht probeerde te verdelen tussen Vero en de snelweg, waarna een kerel in de baan naast ons begon te toeteren. ‘Ik dacht dat jullie Thanksgiving dit jaar niet met de familie konden vieren omdat je tante ziek was?’ vroeg ik.

‘Dat is ze ook. Mijn moeder zorgt voor haar.’ Ik wist dat Vero en haar neef close waren – voor ze bij ons introk had ze een tijdje bij hem gewoond – maar over de rest van haar familie liet Vero buitengewoon weinig los. In de maand die ze nu bij ons woonde had ze geen enkele keer bezoek gehad van haar familie en hoewel haar moeder en haar tante op nog geen uur rijden

bij ons vandaan woonden, was Vero voor zover ik wist nog niet één keer bij ze langs geweest.

‘Als Ramón thuis is, waarom ga je met Thanksgiving dan niet bij hem eten?’

Vero lachte droogjes. ‘Een gezellig etentje bij Ramón thuis komt neer op macaroni met kaas uit de diepvries. En daarbij vier ik het liever met jou.’ Ze wendde haar hoofd af en keek door het zijraam. Ik had het gevoel dat ze iets achterhield, maar we waren inmiddels bijna bij mijn ouders, dus ik besloot niet verder door te vragen. Ze zou het me wel vertellen als ze eraan toe was. Families waren ingewikkeld soms. Dat wist ik als geen ander.

Mijn ouders woonden nog steeds op de plek waar Georgia en ik waren opgegroeid, in een met baksteen afgewerkt huis met twee verdiepingen in koloniale stijl, in een buitenwijk van Burke waar het nu een stuk drukker was dan vroeger. Zodra we de oprit op reden zwaaide mijn moeder de voordeur al open. Haar OMA KAN ALLES MAKEN-schort zat vol meel en oliespetters. Ik maakte de kinderen wakker en terwijl ik met ze mee naar binnen liep kwam de verrukkelijke geur van de gevulde kalkoen in de oven ons al tegemoet. Vijf dagen per jaar was ik blij dat ik zo dicht bij mijn ouders woonde. De overige driehonderdzestig? Misschien wat minder.

Mijn moeder ving Delia in de hal op voor een knuffel en trok bij het zien van haar kapsel haar wenkbrauwen op. De korte blonde plukjes waren na een akkefietje met een keukenschaar en ducttape in ieder geval alweer een paar centimeter gegroeid en Vero had ze voor we weggingen naar opzij gekamd en met roze speldjes vastgezet. ‘Wat ben je groot geworden! Het lijkt wel alsof ik je maanden niet gezien heb!’

‘Je hebt de kinderen vorige week nog gezien, mam.’ Met een luiertas over mijn schouder en een pompoentaart in de hand dropte ik Zach in mijn moeders open armen. Ze veegde een chocoladespoor van zijn wang en keek me fronsend aan terwijl ze hem een zoen gaf. Daarna stak ze met opgetrokken neus haar hand uit naar de luiertas.

‘Sorry. Ik heb hem vlak voor we weggingen verschoond, maar we kwamen vast te zitten in het verkeer.’

Georgia kwam de hal in, ze had al een biertje in haar hand. Mijn moeder sloeg haar ogen ten hemel, alsof ze het verder aan God overliet.

‘Wat?’ vroeg Georgia, de onschuld zelve. ‘Het is vijf uur.’

‘Ja, in het Vaticaan misschien,’ mompde mijn moeder. Ze klaarde meteen op toen Vero binnenkwam met de twee rolkoffertjes. ‘Vero, lieverd, wat leuk je te zien. Fijn dat je erbij kunt zijn.’ Zach giechelde toen ze elkaar probeerden te omhelzen met hem ertussen.

‘Dat vind ik ook,’ zei Vero.

‘Zet die koffers daar maar neer,’ zei mijn moeder met een gebaar naar de trap terwijl ze de voordeur dichtdeed.

‘Ha, Vero. Fijne Thanksgiving... oeps!’ Delia beukte met zo’n vaart tegen Georgia aan dat het haar zowat de adem benam en vervolgens kneep ze de benen van mijn zus bijna fijn.

‘Tante Georgia, wil je volgende week bij mij op school komen? We hebben werkdag.’

‘Werkdag?’

‘Beroependag,’ verduidelijkte ik. Ik zette de taart op het gangtafeltje en deed mijn jas uit.

Delia sprong op en neer. ‘Ik heb al aan mijn vriendinnen verteld dat je politieman bent en ze willen je pistool zien.’

Georgia woelde door Delia’s haar, waardoor een van de speldjes losraakte. ‘Ik zal het er even met je moeder over hebben. Ga maar gauw naar opa. Volgens mij heeft die de koekjes.’ Delia spurtte naar de woonkamer, waar het geluid van een sportwedstrijd op tv klonk. Georgia stak bij wijze van begroeting haar hand met het biertje omhoog. Voor ze het flesje weer aan haar lippen kon zetten duwde mijn moeder Zach tegen haar borst. Georgia’s reflex als politieagent kwam meteen naar boven en met haar vrije arm ving ze Zach op voor hij langs haar trui naar beneden kon glijden.

‘Je kunt hem verschonen in de logeerkamer,’ zei mijn moeder

en zette de luiertas naast haar neer.

Georgia zette grote ogen op.

Vero deinsde achteruit en stak haar handen in de lucht. 'Nee, hoor. Ik ben vandaag vrij.' Ze vluchtte naar de woonkamer, zoende mijn vader op zijn wang en plofte naast hem neer op de bank.

Georgia snoof. Zach moest giechelen om haar getuite lippen. 'Hier, Finn. Dit valt buiten mijn vakgebied.' Ze hield Zach voor me op. Ik wist zeker dat ze nog liever een bom zou ontmantelen.

Ik pakte het biertje van haar af en schoof de hengsels van de luiertas over haar hand tot hij aan haar arm bungelde als een jas aan de kapstok. 'Doe maar net alsof het een tactische tas is,' zei ik met een geruststellend klopje op haar arm.

Georgia wierp een argwanende blik op de luiertas en keek me toen smekend aan; ik nam een stevige slok van haar biertje en liep naar de keuken, waar de hemelse geur van gekarameliseerde zoete aardappels en gevulde kalkoen vandaan kwam. Ik ging aan de keukentafel zitten, sloot mijn ogen en genoot van het biertje, blij dat ik even rustig zat.

Er werd iets met een bons voor me op tafel gezet. Ik opende één oog. Voor me stond een schaal met een enorme berg sperziebonen, een grote kluwen peulen en steeltjes. 'Haal jij deze maar af, dan ga ik verder met de kalkoen,' zei mijn moeder terwijl ze haar ovenwanten aandeed. Zuchtend zette ik mijn biertje op tafel en keek hoe ze de dampende kalkoen uit de oven haalde.

'Hoe gaat het met je boek?'

'Goed,' loog ik.

Mijn moeder keek me even van opzij aan, ze bedroop de kalkoen zorgvuldig met het braadvocht uit de ovenschaal. 'Hebben ze je al betaald?'

'De helft. De rest krijg ik als het boek af is.' Als het ooit zover kwam.

'Zet die helft dan op een spaarrekening. Voor het geval dat.'

'Welk geval?'

‘Voor het geval je het nodig hebt voor een advocaat.’ Kreunend zette ze de kalkoen weer terug in de oven. Ik hoefde niet te vragen of ik haar kon helpen. Sommige dingen deed mijn moeder nou eenmaal het liefst zelf. Het bereiden van de traditionele maaltijden met de feestdagen – koken voor haar gezin – zou ze blijven doen tot ze erbij neerviel. De enige reden dat ze mij de boontjes liet afhalen was dat ik dat niet kon verprutsen.

‘Valt die advocaat van Steven je nog steeds lastig?’

Ik knakte het topje van een boon. ‘Dat valt wel mee hoor, mam. Komt goed.’

‘Ik dacht dat Steven had ingestemd met één dag per week bezoekrecht.’

‘Nu hij weer een huis heeft, wil hij dat de kinderen elke week van vrijdagmiddag tot maandagochtend bij hem zijn.’

Mijn moeder snoof afkeurend en kwakte een snijplank en een mes op tafel. Een omgangsregeling was in ieder geval beter dan het ouderlijk gezag waar hij op uit was geweest toen hij en Theresa van plan waren in het huwelijksbootje te stappen. Maar het betekende nog steeds drie nachten van huis in een andere county, in plaats van een paar straten verderop. ‘Het is een monster,’ zei ze, terwijl ze de peterselie driftig te lijf ging.

‘Het is geen monster. Hij is gewoon kwaad.’ Kwaad omdat zijn relatie met Theresa op de klippen was gelopen. Omdat zijn bedrijf er slecht voor stond, nadat er vijf lichamen waren opgegraven op zijn kwekerij. Omdat ik eindelijk genoeg verdiende om de kinderen zonder zijn hulp te kunnen onderhouden.

‘Omdat je met die jongeman uitgaat?’

En misschien ook daarom.

Het feit dat ik iets met een ander had, was Steven een doorn in het oog. Hij gebruikte dat maar al te graag tegen me en belde Guy elke week met weer een nieuw plannetje om het ouderlijk gezag langzaam maar zeker van me af te kunnen nemen.

Mijn moeder trok een wenkbrauw op. ‘Georgia vertelde me dat die jongen waar je mee uitgaat parttime werkt. Dat hij nog op school zit.’

‘Hij doet een master.’

‘Hij is toch veel te jong voor je. Je kunt beter met iemand van je eigen leeftijd uitgaan. Iemand die zijn zaakjes voor elkaar heeft en voor jou en de kinderen kan zorgen.’

‘Ik kan zélf voor mijn kinderen zorgen.’

‘Als je een man had, zou Steven je niet lastigvallen om het ouderlijk gezag. Dan zou hij geen poot hebben om op te staan.’

Ik duwde de schaal met het sperziebonenslagveld van me af. ‘Waarom willen jij en papa me zo nodig aan de man hebben? Tegen Georgia hoor ik jullie nooit zeggen dat ze een vrouw moet zoeken.’

‘Georgia heeft een ziektekostenverzekering en een pensioen-regeling.’

Ik steunde zuchtend met mijn kin op mijn hand. Daar had ik geen weerwoord op.

‘En die aardige collega van je zus dan?’ Ze zwaaide met haar opscheplepel door de lucht alsof ze zo zijn naam tevoorschijn kon toveren. ‘Die lange man met donker haar, zijn dienstpartner had kanker. Ik heb hem jaren geleden een keer gesproken, toen Georgia en hij afstudeerden aan de politieacademie. Dat is een aantrekkelijke man,’ zei ze bijna fluisterend alsof dat een aanstootgevende uitspraak was. ‘En hij is katholiek.’

Ik nam een slokje bier om mijn blozende wangen te verbergen. Nicholas Anthony was inderdaad een aantrekkelijke man. Hij kon ook nog eens geweldig zoenen. Maar ik had er geen behoefte aan mijn moeders huwelijksfantasieën verder aan te wakkeren. Een maand geleden had Nick lichtelijk opgelaten met een fles champagne voor mijn deur gestaan om zijn excuses aan te bieden voor de verwijten die hij me tijdens een ruzie naar het hoofd had geslingerd, maar ik zat nog steeds met die ruzie in mijn maag. Want hoewel ik te goeder trouw was geweest, moest ik tot mijn ergernis toegeven dat Nick tot op zekere hoogte gelijk had gehad. Ik had tegen hem gelogen om uit de problemen te blijven en ik was nog niet zover dat ik mezelf daarvoor kon vergeven.

‘Ik ga niet daten met Georgia’s collega,’ zei ik beslist.

‘Prima. Je zus vertelde dat die jongeman waar je mee omgaat rechten studeert. Misschien kan hij je helpen bij de problemen met Steven.’

‘Hij doet een heel andere richting.’ Julian studeerde strafrecht. En nee, de ironie van de situatie ontging me niet.

‘Heeft hij de kinderen al ontmoet?’

‘Nee.’ Julian had niet gevraagd of hij bij me langs mocht komen en ik had het niet voorgesteld. We zagen elkaar meestal in de bar waar hij werkte. Of bij hem thuis. Meestal in zijn bed, soms op de bank en één keer op de keukenvloer. Ik stond op en bieste nog een biertje uit de koelkast, ik bleef even met mijn hoofd achter de koelkastdeur staan om de bloes op mijn wangen te verbergen. Julian en ik hadden geen relatie. Ik wist niet precies wat we wel hadden. Behalve dat ik het fijn vond om bij hem te zijn en dat de seks geweldig was. En dat was op dit moment eigenlijk wel genoeg. Ik had Vero, de kinderen en een inkomen. Meer had ik niet nodig, behalve af en toe een verpletterend orgasme.

‘Des te meer reden om wat geld opzij te zetten, Finlay. Een alleenstaande vrouw kan niet voorbereid genoeg zijn. Je moet een appeltje voor de dorst hebben.’

‘Dorst heb ik toch wel,’ zei ik en ik maakte mijn biertje open. Ik had geen behoefte aan nog meer maffiageld, dode lichamen of probleemmannen – zowel die van mezelf als van een ander niet.

De klapdeurtjes zwaaiden open en mijn zus stapte in haar uniform van het arrestatieteam met Zach onder haar arm de keuken binnen. De beschermklep van haar helm stond omhoog en er liep een zweetdruppeltje langs haar slaap. ‘Missie volbracht,’ zei ze en ze mikte een strak opgerolde luier in de vuilnisbak. Zach wurmde zich los uit haar greep en hobbelde naar de woonkamer. Georgia liet zich op een stoel naast die van mij vallen en zette haar helm af.

‘Ik wist dat je het kon,’ zei ik.

‘Het was wel even kantje boord. Wanneer ga je dat kind nou

eens op een potje zetten? En wat was dat over die beroependag bij Delia op school?’

Ik gaf haar mijn biertje. ‘Het is de bedoeling dat ze dinsdag een volwassene meeneemt die aan de klas komt vertellen over haar of zijn beroep.’

‘Waarom ga je zelf niet? Jij bent de beroemde schrijfster.’

‘Ik ben niet beroemd.’ Eén fatsoenlijk boekcontract was net genoeg geweest om mijn achterstallige rekeningen te betalen. Mijn boek lag nog niet eens bij de drukker. Het kon net zo goed een enorme flop worden, waarna ik nooit meer een contract zou krijgen. ‘En Delia heeft het al aan haar juf gevraagd en die zei dat het niet kon.’

‘Waarom niet?’

Ik keek even naar mijn moeder en liet mijn stem dalen. ‘De school had blijkbaar twijfels over de inhoud van mijn boeken.’

‘De seks, bedoel je?’

Mijn moeder stopte met roeren. Ik schopte mijn zus onder de tafel en vloekte luid toen mijn teen in aanraking kwam met de stalen neus van haar schoen. ‘Hoe kom je in vredesnaam op het idee om met Thanksgiving dat arrestatiepak mee te nemen?’

‘Heb ik niet meegebracht. Dit zijn mijn trainingsspullen van de academie. Ik vond het pak net in de kast op mijn oude kamer. Past nog precies,’ zei ze en ze sloeg trots op haar borst.

‘Ja hallo, met klittenband!’

‘Wat hoorde ik daar nou over seks in je boeken?’ Mijn moeder plantte een hand op haar heup en stak met haar andere hand een druipende juslepel in de lucht. ‘Waarom zou er seks voorkomen in jouw boeken? Het zijn toch misdaadromans?’

‘Bedankt,’ mompelde ik tegen mijn zus en pakte mijn biertje weer van haar af.

Ze keek me aan met een schalkse blik in haar ogen. ‘Je hebt Finns boeken toch gelezen, ma? Ben je al die seksscènes dan vergeten?’ Georgia knipoogde naar me, pakte een rauwe boon uit de schaal en stopte hem in haar mond.

Toen ze er nog eentje wilde pakken sloeg ik haar hand weg.

‘Jezus Georgia, je hebt net een luijer verwisseld. Heb je je handen wel gewassen?’

Mijn moeder wees met haar lepel naar mij. ‘In mijn huis wordt Gods naam niet ijdel gebruikt, Finlay Grace McDonnell.’

‘Donovan,’ zeiden Georgia en ik in koor.

Mijn moeder richtte zich knarsetandend tot mijn zus en de jus spetterde in het rond toen ze met de lepel Georgia’s kant op zwaaide. ‘En Georgina Margaret, ga die smerige handen wassen!’

Georgia rolde met haar ogen. Ze stompte me tegen mijn schouder en maakte zich snel uit de voeten.

‘Vertel me nu maar eens hoe dat zit met die seks in je boeken,’ zei mijn moeder.

‘Hoeveel heb je er eigenlijk van gelezen?’

Ze begon te blozen. ‘De eerste hoofdstukken.’

‘Alleen de eerste hoofdstukken?’

‘Van het eerste boek.’

Mijn mond viel open. Ik wist – en daar was ik dankbaar voor – dat mijn vader mijn boeken niet had gelezen. De letters in zo’n paperback waren ook veel te klein voor hem. Maar ik ging ervan uit dat mijn moeder, die niets liever deed dan zich met mijn privéleven bemoeien, er toch op z’n minst ééntje had uitgelezen.

‘Het boek waar ik aan begonnen was sprak me gewoon niet zo aan. Wat is er?’ vroeg ze toen ik haar perplex aanstaarde. ‘Ik hou van Nora Roberts. Heb je iets van haar gelezen? Ze schrijft echt goed, hoor.’ Ze zette de kalkoen voor de zoveelste keer kreunend terug in de oven en zei: ‘Kijk, dit is nog iets waarvoor je een man nodig hebt.’

‘Nee, dank je, ik kan zelf mijn gevogelte wel optillen.’

Ze sloeg haar ogen op naar het plafond, of misschien naar God, pakte een theedoek en begon haar handen af te drogen. ‘Ga maar tegen je vader zeggen dat de kalkoen over een halfuur klaar is en dat hij het elektrische mes nog voor me moet opzoeken.’

Ik liep met het biertje in mijn hand hoofdschuddend de keuken uit. In de woonkamer zaten Vero en mijn vader samen

op de bank naar een sportzender te kijken, ze riepen naar de tv en kibbelden gemoedelijk over de spelregels.

‘Ha pap. Mama vraagt of je naar de keuken komt.’ Ik ging achter hem staan en gaf hem een zoen op zijn wang. Hij gaf een klopje op de hand die ik op zijn schouder had gelegd.

‘Niet zo snel, ouwe jongen,’ zei Vero gekscherend, en ze hield haar hand voor hem op toen hij stijf overeind kwam.

Mijn vader voelde in zijn broekzak en haalde er een briefje van twintig uit. ‘Ik kan me ook beter bij online gokken houden.’

‘Je kunt beter helemaal niet gokken. Het is een slechte gewoonte. Loopt nooit goed af,’ zei Vero met een knipoog en ze pakte het geld aan.

‘Zegt de vrouw die net mijn portemonnee geplunderd heeft. Je zou zelf eens van die websites moeten proberen. Komend weekend zijn er flink wat sportwedstrijden. Zet van dat twintigje maar eens voor elke wedstrijd een paar dollar in. Misschien heb je meer geluk dan ik.’

Vero staarde bedachtzaam naar het briefje in haar hand en mijn vader liep naar de keuken. Afwezig stopte ze het geld in haar zak, ze leek niet te merken dat ik op het kussen naast haar neerplofte, dat nog warm was op de plek waar mijn vader had gezeten. Ik vroeg me af of Vero aan haar neef dacht, misschien wilde ze liever bij hem thuis op de bank voor de tv zitten. Misschien had ze er alleen maar mee ingestemd om Thanksgiving bij mijn ouders te vieren omdat ik haar had uitgenodigd? Omdat mijn moeder erop had gestaan? Bestond er een ongeschreven regel dat je je samen door een kalkoenmaaltijd heen moest worstelen, alleen maar omdat je samen een lijk had begraven?

‘Als je wilt kun je alsnog naar Ramón gaan, hoor,’ zei ik.

Ze keek me verbaasd aan, alsof ze heel ergens anders was geweest met haar gedachten. ‘Maar je moeder...’

‘Mijn moeder begrijpt dat wel. Waarschijnlijk geeft ze je nog wat kalkoen en taart mee ook.’ Hoewel ik soms knettergek werd van mijn familie, kon ik me niet voorstellen dat ik de feestdagen

zonder ze zou doorbrengen. Ik haalde de autosleutels uit mijn zak en gaf ze aan Vero.

‘En jij dan?’ vroeg ze.

‘Ik rij wel met Georgia mee als de kinderen in bed liggen. Ga dit weekend gewoon lekker naar je neef. Ik vermaak me wel.’

Ze lachte boosaardig. En ik wist dat ze niet op de bibliotheek doelde toen ze zei: ‘Geen dingen doen die ik ook niet zou doen, hè?’